

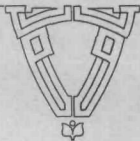
VRTEC

Časopis s podobami za
slovensko mladino.

18188

Uredil
Anton Kržič.

Štiriinštirideset let čaj.

V Ljubljani 1914.

Založilo društvo „Pripravniški dom“.

Natisnila Katoliška tiskarna.

VII 28137 Pz, f

*Pridržujejo se vse pravice do sestavkov,
priobčenih v »Vrtcu«.*

KAZALO.

Pesmi.	Stran	Stran
Doma	1	Le spavaj! 158
Pozimi v gozdu	1	Ob solnčnem zahodu. (Slika) 159
Umri, o dete!	6	Nič več nikarte! 166
Mladost	6	Med grobovi 169
Živali: 1. Jež. — 2. Osel	13	Jesenska pesem 169
Deklamovanke: 1. Otroški raj	15	Sirota zvezdam 181
2. Deček in ptičke	46	Na vernih duš dan: Na grobovih. —
3. Lovec	83	Pesem sirote. — Na Tončkovem
4. Divji lovec	103	grobu. — Na zapuščenem grobu 182
5. Veliki pes	119	Ah, doma! 185
6. Pajklja	133	V topli koči 185
7. Pomagači	151	
8. Kaj pomeni sen? — 9. Mali		
ptičar	167	
Solčno zlato	17	
V svetišču	17	
Še ena pomlad	31	
Porabi čas!	33	
Na trati	33	
Na solnčni toploti	40	
Anica in trobentice	49	
Hozana!	49	
Pesem o pomladi	58	
Dečko s knjigami	63	
Pomlad	65	
Na planine. (Slika)	71	
Pomlad mine	83	
Škrjanček	87	
Pismo	87	
Kosec	89	
Poletna idila	89	
Sinica in soja	98	
Povej mi, o maj!	103	
Pesem v žitu	105	
Pesem domoljubnega otroka	105	
Mati in dete	119	
Na livadi	135	
Misijonar	137	
Le Avstrija je naša domovina	138	
Prošnja	151	
Na jesen	153	
Ločitev	153	
		Povesti, pripovedke, popisi, prilike in
		basni.
		Mihec gre v Korotan:
		1. Mihec, ali vidiš Benedke? 2
		2. Mihec, ali vidiš Korotan? 18
		3. Mihec, ali vidiš graščino? 34
		Zadnji trenotki leta 7
		Zimski večer 9
		Kdor vedno izbira, izbirek dobi 12
		Mea culpa 14
		Lovec Blaž 23
		Muren in polž. (Basen) 31
		Kapelica pri razvalinah 37
		Povest o pastorku 42, 59
		Legenda 47
		Ošabno drevo in skalovje. (Basen) 47
		Župnik — zdravnik 50
		Sirota med sirotami. (Slika) 55
		Spomenik svojemu nepozabnemu učitelju 62
		Tesar Jernejec 66
		Pastir 71
		Janezkova nezgoda 75
		Majnikova bajka 84
		Pasijonke 90, 106
		Pastirček Orenček 99, 110, 125, 139, 154, 170, 186
		Pšenično zrno 117
		V tujini 118
		Metulj. (Basen) 119

	Stran		Stran
V spomin pokojnega prestolonaslednika Ferdinanda in njegove soproge	121	Šaljiva vprašanja . . . 16, 64, 120, 152,	184
Jezerske rože	134	Rebus	120
Kako si je osvojila lisica medvedov brlog. (Basen)	150	Kratkočasnice:	
Dnevi skrbi in molitve	160	Imenitna šola. — Rojstni kraj	32
Konji. (Basen)	166	Na posodbo je težko dobiti	104
Mamica 180,	189	Moderno	120
Božična zgodba	191	Iz višje šole. — Iz šole	168
Domoljubni deček	196	Iz šole. — Najkrajša pot. — Vremenski prerok. — Iz prosjaških krogov	184

Dramatična igrica.

Deklica in Turki	81
----------------------------	----

Koristni nauki.

Resnice in bodice 32, 48, 64, 88,	
104, 136, 152, 168, 183,	200

Modrost v pregovorih domačih in tujih.

Dlaka	16
Dno	32
Dober (dobro) 32,	48
Dobiček	64
Dobrota. — Dolg	88
Dolina	104
Dom (doma). — Domovina	120
Dosti. — Drag. — Draginja. — Drevesce	136
Drevo 152,	167
Drug. — Drugače. — Drugod. — Družčina.	183
— Družina. — Drva	199

Zabavne in kratkočasne reči.

Naloge 64, 152,	184
Zastavice	16

Novi listi in knjige.

Vzorniki prvega sv. obhajila	120
Zbirka slovenskih povesti	120
Izobraževalna knjižnica	120
Družba sv. Mohorja	184

Slike.

Zadnji trenotki leta	8
Po soli	25
Tat lovi kokoši	40
Sirota pri sirotah	57
Na planinah	72—73
Uprežen pes	97
Ob košnji	113
† Prestolonaslednik Franc Ferdinand s soprogo	123
Ob veliki cesti	129
† Sveti Oče papež Pij X.	143
Ob solčnem zahodu	159
V otroški bolnici	177
Na grobu	182
Pošta pozimi	193

V R T E C

Časopis s podobami za slovensko mladino s prilogo „Angelček“.

Štev. 1.

V Ljubljani, dne 1. januarja 1914.

Leto 44.

Doma.

Ko šel sem prvič v pestri svet,
sem tiho zaihtel.
Pomislil sem, kako težko
v tujini mi življenje bo,
kako bom osamel.

In mati, oče, sestra, brat —
ihteli vsi so tistikrat,
ihteli žalostno . . .
In vsi so me tolžili:
»Ko zopet vrneš se domov,
bo vse bolj radostno . . .«

Pa včeraj sem prišel domov —
veselja ni nikjer.
Je v tujih rokah rodni dom,
in mati moja, dragi vsi
uživajo že večni mir.

Fran Hrast.

Pozimi v gozdu.

Kot starčki upognjeni — drevje
pod težo sneženo ječi;
le tupačam izmed beline
se smreka zelena smeji.

Tako še v ledenih nam letih
poraja se nada vseh nad:
da onstran življenja zasije
nam večna, nebeška pomlad.

Maksimov.

Mihec gre v Korotan . . .

(Spisal Josip Vandot.)

1. Mihec, ali vidiš Benetke?

tara Rogarjeva koza — Keza ji je bilo ime — je meketala tisto popoldne na ves glas tam gori na Podlesju. Ta nepridiprav, ta Rogarjev! »Smrček« so mu rekli, ker je vedno posmrkoval; a pravo njegovo ime je bilo Blaž. Privezal je ta nepridiprav, ta Blaž Smrček, kozo k smreki. Sam je pa šel noter v gozd, pa je vohal in škilil kroginokrog, kje bi iztaknil kako ptičje gnezdo. Vsak grm je pregledal in pri vsakem grmu je dejal samsebi: »Tu notri gnezdi divja kura. Kaj pa, ko bi gnezdil sam orel? Ti Blaž, ki ti pravijo Smrček? Pet orličev bi nesel domov, pa bi jih navezal za noge na vrvico.« — Pri vsakem grmu je izpregovoril Blaž tako, pa je poskočil. A grm je bil vedno prazen, in Blaž je izpregovoril potem: »Ni divje kure in tudi orličev ni . . . Pojdimo pa k drugemu grmu, Blaž, ki mi pravijo Smrček. Tam so kure, tam so orliči, ali pa nemara še celo šoje.« — In Blaž je šel dalje k drugemu grmu in je vohal spet tam. A uboga koza Keza je meketala in se drla na vse preteze tam gori na Podlesju. Obtrgala je bila že vse listje okroginokrog; a bila je še lačna in bi bila šla rada naprej — tja gor, kjer so rastli leskovi grmi. Zaman se je zažanjala na vso moč, da bi pretrgala vrvico. Lakota jo je mučila; zato se je pa tudi drla na ves glas: »Mekeké, Smrček, kje, kje? — Mekeké, leske zelené!« — A Smrček je bil gluh za njeno vpitje. Tam gori blizu studenca je bil izteknil v grmu ptičje gnezdo. Poskočil je od same radosti, a tako nerodno, da je manjkalo samo za las, pa bi se bil prevrnil v studenec. Pogledal je v gnezdo in je spoznal, da so samo penice. »Orličev si iskal, Blaž, ki ti pravijo Smrček. A našel si samo penice. No, tudi to dobro. Kaj ni tudi penice lepe?«

Keza se je pa drla vedno bolj obupno. »Ti potvara pribita!« je dejal striček Joz, ki je šel ravno tam mimo po stezi. Gori na senožetih je bil striček Joz, pa je gledal po svojih čebelah, če kaj pridno znašajo med. Ustavil se je kraj koze, pa je zarentačil še enkrat: »Ti potvara pribita ti! Kaj se dereš, kot bi te drli na meh?«

»Mekeké, Smrček, kje, kje?« je zameketala Keza iznova, pa je pogledala strička Joza milo, kot bi hotela reči: »Striček Joz, tako in tako. Lakota me muči, pa sem privezana na tej vrvi. Striček Joz, tako in tako. Izpustite me!« — Striček Joz jo je pogledal, pa se je domislil: »Predrta reč! Če jo izpustim, jo bom moral pa sam pasti. Poiščem tega Smrčka, tega nepridiprava. Ušesa mu zacveto. Resnično, zacveto mu danes. Ti potvara pribita ti!«

»Mekeké, striček, le, le!« se je spet zadrila koza in je pokimala trikrat z glavo. Striček Joz je pa stopil v goščavo in naravnost do studenca je šel.

In tam je zasačil Smrčka, ki je ravno iztezal roko po peničnem gnezdu. »Spak grdi!« se je razhudil striček Joz, da so se mu dolgi, ščetinasti brki kar tresli. »Spak grdi, ptiče moriš!« — In striček Joz se je sklonil, pa je kar zgrabil za dolga Smrčkova ušesa. Potegnil je Smrčka na noge in je bil ves rdeč od jeze. Smrček je pa zatulil, ker ga je resnično bolelo. Niti ozreti se ni mogel, da bi videl, kdo ga mikasti. A striček ga je vlekel za ušesa, da so postala že popolnoma rdeča. Neusmiljeno je bolelo Smrčka. Vpil je in kričal: »Pusti me! Jav, jav — kako me boli!«

»Mekeké, le, le, le!« se je drla sèm s Podlesja Keza. In sedaj je izpregovoril striček Joz prvo besedo: »Ti potvara potepena! Ali ti cveto ušesa? Kaj?« — Smrček je spoznal po glasu strička Joza in vroče mu je postalo. Saj je vedel, da striček Joz ni kar tako. Zasačil ga je na prepovedanem potu. In kaj bo zdaj, joj, kaj bo zdaj? — Smrček je zatulil in je zgrabil strička za roko. »Ovbe, striček, ovbe!« je vikal Smrček. »Boli me, boli . . .«

A striček Joz ga še ni izpustil. »No, kaj?« je rekel mirno. »Ali ti že cveto ušesa?« — Smrček se je pa zvijal in je javkal venomer. — »No, bo kaj?« je ponovil striček Joz. »Ali ti že cveto ušesa?« — »O, cveto, že cveto,« je tulil Smrček vedno groznejše. A striček Joz še zmeraj ni izpustil tistih ušes. »Kako ti cveto, ti pribiti Smrček?« je vprašal mirno. — »Cveto, že cveto,« je odgovarjal Smrček in se zvijal. »Striček, o, striček! Kakor kri cveto.« — »Beži, šema,« je odvrnil striček Joz. »Kje pa cvete kri? Ti potvara potepena?« — »Striček, o čajte, striček!« je zatulil Smrček na ves glas. »Cveto, cveto — kakor mak cveto . . .«

Tedaj šele je izpustil striček Joz Smrčkova ušesa. Smrček se je drgnil po njih, ker so ga žgala, kakor bi gorela. Že jo je mislil takoj pocediti v goščavo, a stric Joz ga je pograbil za rame. »Ali pa zdaj tudi veš, zakaj ti cveto?« je vprašal Smrčka. »Ha, ti smet potepena?« — Smrček se je prestrašil. Mislil je, da ga prične stric Joz vnovič mikastiti. — »O, vem, striček,« je odgovoril naglo. »Zato mi cveto, da bom drugič vedel, kako se stika za ptičjimi gnezdi. Zato, o, striček, zato!« — »Poberi se zdaj h kozi, spak potepeni!« je zarežal striček Joz. »Poberi se, da me ne zgrabi spet jeza . . .«

In Smrček je odhitel, da je kar skakal preko grmovja. Keza ga je brž zaslíšala in zagledala. »Mekeké — hehehe,« je zameketala. Smrček jo je odvezal. Naglo je poletela gor do leskovih grmov in je pulila tam zadovoljno zeleno listje. Smrček pa se je vsedel na trato in je drgnil goreča ušesa.

Striček Joz je stopil iz gozda in je šel po ledini. Pod visokim jesenom je prevračal Petrašev Mihec kozolce. Zdajnzdaj se je postavil na glavo in je mahal po zraku z nogami. Zraven je pa vpil, da se je razlegalo daleč dol v vas. Na pričo je klical Mihec vso vas — hej, zato, da bi govorili vsi ljudje: »Glejte ga, Mihca! Kako se ti postavi na glavo, ta spak! Zraven pa še maha z nogami. Glejte ga no!« — A za Mihčevo vpitje se ni zmenil nihče. In tudi nihče ga ni prišel gledat. Samo striček Joz se je ustavil nedaleč od

njega. »Ali bi ga ošinil s takole tanko šibico?« se je pomislil in se je namuznil. »Ta frkolin! Vrat naj si zlomi, bo pa imel oče!«

A stric Joz je imel Mihca preveč rad. Zato ga pa ni ošinil s šibico, ampak je samo zavpil nad njim. »Mihec, ti natèk ti priguljeni!« je zavpil striček Joz. »Ali boš dal mir? He, ali boš dal mir?« — Mihec je kar nenkrat poskočil na noge. Zasmel se je, ko je zagledal strička Joza. »Striček Joz,« je rekel, »ali vi tako vpijete? Pa kje ste se naučili tako vpiti, striček Joz?«

»Boš tiho, gobezdalo ti prismuknjeno!« je zarohnel striček Joz. In ščetinasti brki so se mu kar tresli. A striček Joz ni bil tako hudo jezen. Samo delal se je jeznega. Rad je imel Mihca, tega poniglavca, dasi je bil tako jezičen, da ga ni mogel ukrotiti. Mihec je videl stričkovo jezo; pa mu je bilo žal, da ga je ujezil. Prišel je bliže. Z obema rokama se je oklenil njegove lopataste roke, pa je zamoledeval: »Ne jezite se no, striček, ne jezite se no! Glejte, saj sem priden, vidite, tako strašno priden!«

»Ti šment,« se je namuznil striček Joz. In ščetinasti brki se mu niso več tresli. »Mihec, veš kaj? Največji panj čebel ti podarim, če mi molčiš samo eno uro. Čebljaš, čebljaš — kar tjavendan čebljaš. Čudno, da se ti ni že jeziček posušil.« — Tako je govoril striček Joz. A poniglavc Mihec se je zasmel. — »Striček, kako se mi more posušiti jezik?« je vprašal poniglavc Mihec. »Kako se mi bo posušil, če ga pa namažem vsak dan? Veste, striček, s čim ga namažem? Z medom, striček, z vašim medom, ki mi ga daste vsak dan.«

Striček Joz se je zasmel na ves glas. Prijel se je za boke, pa se je naprej smejal. »Glej ga no, glej, navihanca!« je dejal potem in se je še vedno muzal. »Čakaj, čakaj! Nič več ne dobiš medu od mene, ker si tak navihaneč. Bomo videli, če se ti potem posuši jeziček.« — A Mihec je zmignil samo s kodrasto glavo in je pokazal svoje bele zobe. »Samo eno uro bi molčal,« se je odrezal. »Potem bi pa še bolj govoril. Pa zakaj, striček? Kaj mi niste obljubili ravnokar največjega panja? Joj, to bi bilo medu, striček, joj! . . .«

Striček Joz je uvidel, da ni kos poniglavcu Mihcu. Dvakrat je že zasukal svoje ščetinaste brke. »Prevejanec si, Mihec,« je izpregovoril potem. »Taki prevejanci ne rastejo še v Korotanu ne, da boš vedel.« — Kaj? V Korotanu rastejo prevejanci?« se je začudil Mihec. »I, striček, ne vem, če ni ta bosa?«

»Rastejo, rastejo,« je pokimal striček Joz. »Tam raste še kaj drugega, ne samo prevejanci. Na češminovem grmu cvetejo tam sami cekini, a na drenu sami tolarji. Kaj boš vedel ti, ki še nisi stopil preko vašega polja. Ničesar ne veš, niti tega ne, kako in kje rastejo prevejanci v Korotanu. Ha, ti poniglavc? Ali veš?« — Mihec je zmigal z glavo in je pogledal stričku v obraz, da vidi, ali brije striček norce, ali pa govori resnico. Toda striček pa se je držal resno in se niti namuzal ni. »Ne vem, striček,« je odvrnil Mihec in je vprašal radovedno: »Pa veste vi? Ha, striček?«

Striček je prikimal. »Kaj bi ne vedel?« je izpregovoril. »Sam sem bil pet let v Korotanu, pa sem videl vse. Na češminu rastejo cekini, na drenu pa cveto tolarji. A na leski — veš, kaj raste na leski? Na leski rastejo pa samo prevejanci. Pa veš, zakaj? — Zato, da ni treba staršem mazati z leskovim oljem takih prevejancev. Tam se dvigne leskica kar sama, pa namlati prevejanca, ki raste na nji in ne more od nje. Tako je v Korotanu.«

Mihec se je začudil in čudil, da je pozabil celo na govorjenje. Šele, ko ga je dregnil striček Joz in ga je vprašal: »No, kaj?« — Šele takrat je odprl Mihec usta. »Mhm,« je dejal Mihec. »Čudno je to, striček... Pravite, da rastejo na češminu cekini, na drenu pa tolarji? Čudno, striček, da jih niste vi nič natrgali. Bogati bi bili zdaj kakor cesar. Čudno to, čudno.« — »Eh, kaj!« je odgovoril striček Joz in je zamahnil z roko. »Čemu mi pa bodo cekini? Čemu pa tolarji? Ni mi sile, Mihec, ni mi sile. Čebelnjak imam in kaj hočem še več?«

Poničglavec Mihec je vzdihnil in je še vedno mislil na cekine, ki rastejo na češminu, in na tolarje, ki cveto na drenu. »O, da, striček!« je vzdihnil Mihec. »O, da — vi imate čebelnjak in tudi tolarje imate v skrinji. A jaz nimam nič — ni čebelnjaka, ni tolarjev. O, da — vi, striček!« — »Ti predrti spak!« se je razhudil stric Joz. »Kaj pa bodo tebi cekini? Kaj pa tolarji? Ljubega Boga zahvali, da ti dajo starši zadosti kruha in da ti dajo obleko. Kaj si izmisli tak spak! Tolarjev bi rad, cekinov bi rad. Glejte si no! Pa v kaj ti bodo tolarji? Pa v kaj ti bodo cekini?«

»Tolarjev bi pa le rad, cekinov bi pa le rad,« je odgovarjal poničglavec Mihec. »Zato bi jih rad, da bi si sezidal lepo graščino. Veste, striček, belega konjička bi si kupil in pa zlato uzdo. Jahal bi potem okoli po svetu in bi bil bogat bolj kot največji kraljevič. Oj, to bi me gledali ljudje! Vse bi me zavidalo. A jaz bi se smejal in bi na lepi graščini prešteval cekine in tolarje. To bi bilo, striček, vidite, to bi bilo!«

»Hencajte no,« je zmignil striček Joz z glavo. »Ti pribiti spak! Kaj si izmisli! Ti pohlepnost grda! Ali boš molčal o tem?« — »V Korotan pojdem, striček, naravnost v Korotan pojdem,« je odgovoril Mihec trmo-glavo. »Pa če se ves svet postavi na glavo, v Korotan pojdem. Cekinov si bom natrgal in tudi tolarjev si bom nabral, da joj. Tako je, striček, tako.« — In poničglavec Mihec je udaril s peto ob zemljo, češ, kakor gotovo sem Mihec, tako gotovo tudi storim, kar sem rekel.

A striček Joz se je samo zasmel. Samo roko je iztegnil, pa je pograbil Mihca za ušesa. Navil jih je malo, pa je vprašal: »Mihec, ali vidiš Benetke?« — »Aj, aj,« je zastokal Mihec. »Kaj mi hočete, striček? Aj!« — »Mihec, ali vidiš Benetke?« je ponovil striček Joz in je še enkrat navil Mihcu ušesa. »Ne vidim jih nič, striček,« je odgovoril Mihec in je zgrabil strička za roko. »Pustite me, striček! Lepo vas prosim, pustite me! Ne vidim nič Benetk, še nikoli jih nisem videl.«

In tedaj ga je izpustil striček Joz. Še enkrat se mu je nasmejaj, potem pa rekel: »Vidiš, Benetk nisi videl, četudi sem ti navil ušesa. Kakor

pa nisi videl Benetk, tako tudi Korotana ne boš videl. Ali si zdaj razumel? Ne boš trgal cekinov in nabiral tolarjev in tudi prevejancev ne boš videl, kako rastejo na leskovem grmu. Ali si zdaj razumel, Mihec?« — In striček Joz se je zasmel še enkrat. Pokimal je večkrat z glavo, potem pa odšel preko ledine proti domu. Onkraj ledine je pa še postal in se je obrnil nazaj. Zažugal je Mihcu s pestjo. Potem je pa šel naprej in je izginil med drevjem.

»Glej, ušesa mi je navil,« je pomislil Mihec samprisebi in se je popraskal dvakrat za enim ušesom. »Zabolelo me je, a vendar nisem videl Benetk. Pa je rekel, da tudi Korotana ne bom videl. Ej, striček Joz! Videl ga pa bom — Korotan bom pa videl in si bom natrgal polne žepe tolarjev in nabral cekinov. Še jutri pojdem v Korotan... Benetk nisem videl, Korotan bom pa le videl, še jutri ga bom videl.« — In Mihec se je posmehljal v pest in je poskočil dvakrat. Potem se je pa postavil na glavo in je pričel vpiti, da se je slišalo celó dol v vas. »Korotan bom videl,« tako je vpil Mihec. »Striček Joz mi je navil ušesa, a nisem videl Benetk. Zato bom pa videl Korotan in bom natrgal polne žepe cekinov in nabral tolarjev. Čakajte, le čakajte! Juhej...«

Gori kraj vasi je pa slišal Joz njegovo vpitje. Postal je, pa je poslušal. »Ti potvara nemarna!« je zagodrnjal. »Kako se ti dere — kakor sraka se ti dere... Hehe, pa bo videl Korotan, ravnotako kot Benetke.« — In striček Joz se je nasmejal, potem je pa spel skozi vas. Iz žepa je potegnil okovano čedro. Nabasal jo je, pa je pričel pušiti, da se je dim kar vil okrog njegove glave.

(Dalje prihodajč.)

Umri, o dete!

Pogledal otroku v oči sem...
O dete, nebo je v tvojih očeh,
o dete, nebo in angelski smeh!

Pa dete nedolžno, čez dvajset let
oj kaj bo, oj kaj bo v teh tvojih očeh?!
Morda že prevara in trpka bolest,
morda že pekel, o dete, in greh!

Umri, o dete, umri sedaj,
ko v tvojih očeh je še raj,
ko v tvojih očeh je še angelski smeh!

Bogumil Gorenjko.

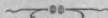

Mladost.

Mladost, najlepši čas življenja,
kako nam hitro odbeži!
Zaveš se komaj, že pred tabo
življenja resen čas stoji.

Zato mladina: Le uživaj
veselje, srečo mladih let
in svoje rajske sanje snivaj,
ki ne pozna jih resni svet!

Maksimov.

Zadnji trenotki leta.

Skrivnostno slovesen je zadnji trenotek vsakega leta. Zapečati namreč dogodke celega leta in jih izroči zgodovini, ali pa zavije v plašč pozabljivosti. Vendar pa vse dogodke ohrani, da se kdaj poplačajo, ako so hvalevredni; in kaznujejo, ako so grajevredni.

Ker so ti zadnji trenotki leta toliko znameniti, jih različni ljudje različno obhajajo.

Poglejmo, kako je bilo na staroletni ali Silvestrov večer pri Dobrinovih.

Dobri ljudje so Dobrinovi. Oče, priden in prijazen trgovec; mati, skrbna in pobožna gospodinja in štiri malički: Lojzek in Lojzika, Jožek in Jožica — dobri otroci dobrih staršev.

Vsak pomemben dogodek, in zlasti vsak cerkveni praznik, se je praznoval tudi pri Dobrinovih na slovesen način.

Sveti Nikolaj, nebeški dobrotnik pridnih otrok, se ni nikjer izkazal tako radodarno kot pri Dobrinovih. Lepših jasic z večjimi in številnejšimi pastirci in dragocenejšimi Modrimi iz Jutrovega niso imeli nikjer, v celem trgu ne, kakor pri Dobrinovih. Za Veliko noč so imeli še celo »božji grob« doma, kakor je postavljen v cerkvi. Šmarnični oltar meseca majnika in oltarček Srca Jezusovega v juniju bi bil pa skoro zadostoval za malo cerkev.

Ni čuda, da so se spominjali pri Dobrinovih tudi zadnjega trenotka starega leta.

Čuječe so hoteli prestopiti prag med starim in novim letom. Tudi mali, ki so drugerkoli zgodaj zvečer posmukali pod gorško odejo, niso bili ta večer prav nič zaspali.

Kako pa naj bodo? Mamica so pripravili dobro večerjo za zadnji večer leta. Po večerji so pa čitali otrokom lepe zgodbe. Toda ko se je začel prijemat spanec malih očesec, je prišlo pa drugo na vrsto.

Najprej so pomerili oče Dobrin vse otročice po vrsti, koliko so zrastle preteklo leto. Imeli so namreč ob vratih nalašč narisano mero, kjer so lani na ta večer vsakemu začrtali njegovo visokost.

»Jaz, jaz, jaz, jaz,« se oglase zdaj vsi naenkrat.

»Po vrsti, kot so hiše v Trsti,« rekó oče modro, in tako je tudi bilo.

Najprvi je prišel na vrsto Lojzek.

»Dobro si delal; za celo glavo si večji kot lani!«

In potem so merili lepó po vrsti.

»Vsak za glavo višji,« pravijo oče, ko odmerijo zadnjega in pripišejo letnico k njegovi zarezi.

»Bog daj, da bi rastle tudi drugo leto tako zdravi in čvrsti, kot ste v preteklem letu,« se oglašijo mati.

»Da,« izpregovore oče, »tudi za prejete telesne dobrote preteklega leta smo dolžni Boгу zahvalo.«

»Pa ne samo to,« odvrnejo mati. »Še bolj moramo zahvaliti ljubega Boga za duhovni napredek. Glej jih! Lojzek je bil to leto že pri prvem svetem obhajilu in kolikokrat še potem pri angelski mizi. Lojzika je bila pri sveti birni; to-le dvoje se je pa letos naučilo moliti toliko molitvic in

Zadnji trenotki leta.

se navadilo tolike pobožnosti, da ju smem že tudi vzeti v cerkev s seboj. Tudi to so darovi božji.«

»Res je,« pravijo nato oče. »Dober je ljubi Bog do nas. Prosili ga bomo, da bi tudi v novem letu tako krepil naše male na duši in na telesu. Pozabiti pa tudi ne smeva nešteti dobrot, ki sva jih midva, o mati, prejela v preteklem letu.«

»Saj ne pozabim nikdar blagoslova božjega, ki ga ljubi Bog dan na dan kar siplje na najino družino in na najino delovanje. Sama sva za delo — glej, pa se lahko preživimo in preskrbimo vse potrebno sebi in otročičem. Sreča pri vsakem podjetju in nikake nesreče skozi celo leto. Ali ni to posebno varstvo božje?«

»Da, Bog je uslišal najine prošnje in izpolnil vse najine želje, ki sva jih lani to noč izročila njegovi dobroti in usmiljenju. Tudi letos hočemo pričeti novo leto z molitvijo. Prva beseda, ki jo izpregovori naša družinica v novem letu, bodi molitev; prva jed, ki jo hočemo zaužiti v novem letu, naj bode kruh nebeški, in prvi denar, ki ga damo iz rok, naj bo miloščina.«

»Toda pazimo,« rekó mati, »da se ne zamotimo prvi trenotek novega leta. Vsak čas ima biti polnoč.«

Vsi se ozrejo na uro — — še par trenotkov.

»Odpri hitro okno, da slišimo posvečeni glas zvona!« pripomnijo mati. Oče odpro okno. Vse napeto čaka prvega udarca — Ložek sledi malemu kazalcu na uri, ki mu jo je podaril birmanski boter. Tudi Jožek in Jožica držita prstka in čakata polnočnega udarca.

»Bimbam — bimbam — bimbam — bimbam — bom . . .«

Dobrinovi padejo na kolena in molijo: »Oče naš, kateri si v nebesih . . .«

Ferd. Gregorec.

Zimski večer.

(Václav Kosmák — Jožef Gruden.)

Pri Breznikovih gori petrolejeva svetilka na mizi in meče jasno, prijazno svetlobo po sobi. Za mizo sedita Breznikova mati s Koširjevko, pa šivata. Večkrat prihajata ena k drugi v vas, zlasti če ni nujnega dela in ni mož doma, pa ne zaradi opravljanja in lenobe, ampak da bi se zaupno kakor dve sestri pomenili, si potožili in se posvetovali. Nikdar ne paseta lenobe; vselej prinese ena k drugi kakšno šivanje ali pletenje.

Danes sedita obe za mizo pa šivata. Breznikovo najmanjše dete Jožek spi v zibelki. Koširjeva mati je prinesla s seboj tudi najmlajšo deklico Režo in si jo je položila na posteljo. Druga dva otroka je že dela spat doma, — dedek ju varuje. Privedla pa je s seboj le desetletnega Karlčka in osemletno Márico. Igrata se pri peči z Breznikovo Cilko in Francom vred. Cilka je enake starosti s Karlčkom, Francek pa z Márico. Starejša hodita že v drugi razred, mlajša pa šele v prvega. Starejša dajeta mlajšima lahke računске naloge. Ko so se teža naveličali, je rekel Karlček:

»Počakajte, dal vam bom uganke. Kdor jo najprej ugane, sede na klop, drugi bodo sedeli na tleh.«

»Alo, uganke!« so zavriskali drugi.

»Pa samo lahke dajaj, da bosta ta tukaj mogla uganiti,« je rekla Cilka, pa pokazala na manjša.

»Prav. Dajal bom uganke samo o rečeh, ki so v sobi,« je privolil v to Karlček. »No, torej pozor, kaj je to:

Brez noge, štiri roge,
semkaj gre, tjakaj gre,
pa nikamor ne pride.

Kaj je to?«

Márica, modrooka deklica, z lasmi, svetlimi kakor lan, se je zamišljeno zagledala. Francek, kodroglavi, črnooki deček, je od veselja planil pokoncu in vzdignil roko kakor v šoli.

»Že vem.«

»Tak povej.«

»To so duri.«

»Dobro. Sedi torej na klop.« Deček je sedel ponosno kakor kralj in je od veselja začel zvoniti z nogama.

»Duri?« se je začudila Márica.

»No, seveda,« ji je razlagala Cilka. »Kaj ne veš? Duri nimajo nobene noge, a štiri rožičke — dva zgoraj, dva pa spodaj,« ji je kazala z roko, »in zmeraj se zapirajo in odpirajo — vrte se sem, vrte se tja — in vendar se z mesta ne ganejo.«

»Aha!« je zasvetila Márici radost v očeh: »Že vem. Ta je lepa.«

»Lepa, lepa,« ji je pritrdila Cilka. »Zdaj bom pa zopet jaz eno zastavila. — Kaj je to:

Štiri noge, dve stopali,
duše nima, dušo nosi.

Kaj je to?«

Vsi so premišljali, tudi sam Karlček, ali nihče je ni mogel uganiti.

»Aha!« je tlesknila Cilka z rokama. »Nihče je ne more uganiti. Ti, Karlček, tudi ne?«

Karlček je kislo nagrbančil čelo.

»To je zibelka,« je rekla Cilka. »Štiri noge ima, pa dve stopali — dva tečaja. Sama nima duše, a nosi dete z dušico. — Ali jo razumete?«

»Kaj bi je ne?« je zamrmral Karlček. »No, stoj, zdaj bom dal zopet jaz tebi uganko. Kaj je to:

Majhna hiša, stene — les,
v njej vse polno je koles,
a na strehi je zvonček.«

»O, jej!« se je zasmejala Cilka, »ta je lahka. To je ura. — Francek, sedi na tla, pojdem na klop zopet jaz. A pozor, kaj je to:

Vsa bajtica gori,
pa vendar ne zgori.«

»To je pipa,« je Karlček rekel ponosno. »Zlezi dol, pusti mene na klop.

»Jaz bi tudi rada kaj uganila,« je prosila Mária.
»Karlček, daj ji kakšno lahko,« je pripomnila Cilka.
»No, bom. — Kaj je to:

Sedi dedek na strehi,
kadi, pa ne kreše.«

Vsi so gledali na Márico. Ta se je naenkrat zasmejala, pa z rokama zaploskala: »To je dimnik!«

»Dobro!« jo je pohvalil Karlček. »Na, sedi.« —

Materi sta poslušali in se zadovoljno smejali.

»Poslušajte, vi večji,« je dejala Koširjeva mati, dala vam bom tudi jaz uganke:

Stoji mi kolček, tam stoji,
na njem mu bučica čepi,
na buči gosta šumica,
pod šumo sta dve jezerci,
pod tema sta dve svečici,
pod njima mlinski kameni,
pod temi dvoje grabljice
in spodaj sta dve palčici,
pod tema so stopničice,
pod njimi črna zemljica.

Kaj je to?«

Otroci so strmeli vanjo, in Koširjeva mati jim je uganke rešila:

»To je človek. — Torej poslušajte! Človeško telo stoji kakor kolec.

Na njem glava — bučica —«

»Aha!« je Cilka od veselja poskočila in stopila k sami botrici.

»Na glavi so lasje — šumica. Pod šumico jezerci.«

»Oči!« je vzkliknil Karlček.

»Pod jezerci svečici.«

»Nos!« je zavpil mali Francek, pa sešel po nosku.

»Pod svečicama mlinski kameni,« je razlagala Koširjeva mati.

»Ham, ham, zobje,« se je nasmejala Mária.

»Pod mlinskimi kameni grabljice — roke; pod grabljicami palčici.«

»Nože,« je modroval Karlček.

»Pod njimi — stopničice in pod stopali —«

»Črna zemljica,« je pristavila Cilka sama. »Botrica, ta je lepa! To me morate naučiti!«

»Te bom, dušica, pa še več. Ali nocoj je že osem ura, pojdemo v imenu božjem spat.«

»Prav pravite,« ji je pritegnila Breznikova mati.

Koširjeva mati je vzela malo Rezko, otroci so poljubili botrici roko, voščili so si lahko noč, pa se razšli v sveti ljubezni.

Kdor vedno izbira, izbirek dobi.

Neko zimo sta bivala lisica in volk skupno v eni votlini. Volk namreč ni mogel najti samostojnega bivališča. Zvitorepka ga je pa zelo rada vzela pod svojo streho, ker je menila, da ji bo prinašal volk za njen želodec okusne kuretine. Ona bo pa lenobo pasla v svoji votlini.

Toda prišlo je drugače. Volk se je sicer nekoliko trudil, da bi zadovoljil lisico, ker ga je bila sprejela pod svojo streho. Prevzel je namreč nalogo, prinašati lisici najpotrebnejšega živeža. In tudi to ni bilo lahko delo. V hudi zimi, ko je vse pod sneženo odejo, ko se živali skrivajo v svoje brloge, tedaj ni lahko dobiti plena. In pa še izbirčni zvitorepki! Volk je nosil domov, kar je koli boljšega mogel najti. Trudil se je na vso moč, da bi razveselil gospodinjo lisico. Toda ni šlo! Kuretine je hotela. V tako hudi zimi pa dobiti kuretine, je težava. Prehodil je volk hribe in doline, šel pred človeška bivališča, pred hleve — kuretine pa za izbirčno lisico le ni bilo nikjer.

Nekega dne se je priplazil volk do nekega kurnika, ki je bil poln najlepših petelinov, mladih jarčk in mastnih gosi.

Že je imel debelega petelina v gobcu, kar je prirohnel za njim hišni gospodar. Udaril ga je tako neusmiljeno z batino po hrbtu, da je ubogi volk komaj odnesel pete.

Ves pobit je prišel volk do stanovanja. Pred vhodom se je nekoliko ustavil. Mraz ga je pritiskal, nobenega glasu ni bilo slišati v gozdu: le tupatam je škrknila kaka veja pod sneženo odejo. Volku je krulilo po trebuhu od lakote. Tresel se je po vsem životu, ko je pomislil na to, kako ga bo lisica okregala, ko ga zopet zagleda brez kuretine.

»Naj si jo gre pa sama iskat, ta brezsrčna zvitorepka! To pa je že preveč! Kaj misli, da ne občutim nič mraza? Prinašal sem ji, kar sem mogel najti. Toda izbirčna je ta lisica. Hoče se gostiti s samo kuretino; te pa v takem času ni lahko dobiti.«

To je rekel volk samprisebi, se osrčil in stopil v luknjo.

Lisica ga je pozdravila: »Dober dan, striček! Si vendar enkrat prišel? Si pač prinesel veliko dobrega?«

Volk odgovori: »Dà, dà, tetka! Ti me pozdravljaš, »dober dan«! Toda zame je bil zelo slab. Samo poglej moj hrbet, kako je ranjen! To pa samo zaradi tebe. Zakaj si pa tako izbirčna? Jaz sem pripravljen, da ti prinesem drugih jedi, ti pa hočeš same kuretine. Kdo ti bo pa v času zime s kuretino stregel? Morala se boš zadovoljiti z borno hrano v teh slabih dneh!«

»Ti potepuh, ti grdi!« je zarohnela nad njim razkačena lisica. »Ali sem te zato vzela pod streho, da boš lenuharil? Gotovo bi bil moral poginuti, če bi ne bil potrkal na moja usmiljena vrata!«

Lisica je nekoliko pogledala postrani kosti, ki so ležale v kotu, in je rekla: »Kaj te kosti naj grizem? Meni ugaja samo kurja pečenka, in ti bi

mi jo moral prinesiti! Sedaj se pa sama odpravim na lov. In videl boš, da prinesem dovolj dobrega mesa.«

Po teh besedah se lisica odpravi na lov.

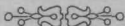
Ko je tapljala po gozdu, je gledala pazno na vsako ptico, a uloviti ni mogle nobene. Za nekim grmom je zagledala starega zajca. Toda ni ji bila sreča mila. Tekla je za njim, a zvrnila se je v prepad. Iz prepada pa ni mogla priti prej, dokler ni začelo deževati in se je tako sneg deloma stajal.

Volku se je čudno zdelo, ker ni bilo lisice cel dan domov. Ostal je sam v brlogu in je obiral kosti, ki niso uĝajale izbirčni lisici.

Sestradani lisici potem ni bilo mogoče iti več na lov. Bila je lačna, da se je videlo skozi njo. Žalostno se je priplazila nazaj v svoje bivališče. Toda poslej ni več kregala volka. Volk jo je pa često okregal. Uvidela je lisica sama, da ji ni mogoče dobiti pečenke. Ponižno je rekla volku: »Striček, ali imaš kaj za moj sestradani želodec? Lačna sem, da ginem.«

Povedala je tudi volku, kako se ji je godilo na lovu. Volk ji je odgovoril: »No vidiš, tetka! Meni nisi hotela verjeti — poizkusila si sama. Tu v kotu je še nekoliko izbirkov od kosti. Prej si si izbirala, sedaj imaš — izbirek. Kar je bilo boljšega med kostmi, sem že jaz obral, ko si bila ti na lovu.«

Mojmir Ljubivoj.

Živali.

1. Jež.

Jež pod grmom gospodari,
malo njemu svet je mari;
čuva ga podnevi rov,
a ponoči gre na lov.

Miši, žabe, krti, kače
so na lovu mu igrače;
saj je hiter, premeten,
ves do nog oborožen.

Če ga pa dobi lisica,
okrog njeĝa le stopica:
jež v klopčiču se smehljá —
v nos lisico ščeĝetá.

2. Osel.

Osel med živalmi vsemi
bo največji siromak;
zanj postave ne poznajo,
saj pretepa ga že vsak.

Vse na njem ljudem je smešno.
Če zapoje svoj i—a—
hitro ljudstvo okrog njeĝa
glasno se zakrohota.

Če čemerem in in trmast,
kdo mu more kaj za to?
Dajte ovsu in sena mu,
pa bo gledal bolj lepo!

Bedni osel, stvar uboga,
mnogo res imaš težav,
ker ne marajo spoznati
gospodarji, kaj je prav.

Maksimov.

Mea culpa.

Mesec, ki se je bil skrjal za nekaj časa za oblaček, je zopet posijal skozi okno in lil svojo blede luč na podobo, ki je visela ob mojem vzglavju. Bila je to podoba, ki mi je bila najdražja, najljubša na tem svetu. Gledal sem jo dolgo . . . In zazdelo se mi je, da se njene oči oživljajo, ustnice govorijo kot nekdanje . . .

»Ne bodi žalosten in piši večkrat!«

Mati moja, zakaj se ti trese roka, ko mi jo podajaš v slovo? In kakor da bi vedela za moje misli, si se trudila, da bi me pogledala bolj pogumno in da bi se nasmehnila. Posrečilo se ti je, toda v potezah na obrazu sem uzrl pritajeno bolelost, v očeh solze, ki so hotele na dan, a jim je branila ljubezen. In moj Bog! — Spoznal sem, da so te besede hladne samo na videz, ta pogled in nasmeh — umeten in da tvoje srce trpi, zelo trpi tudi zaradi tega, ker zatajuješ svojo bol, da bi dala s tem meni poguma.

»Toda hiteti moraš, ker vlak gre že ob sedmih!« — In nasmehnila si se vdruživši še z večjim trudom in večjo težavo.

Obrnila si se vstran, jaz pa sem hitel vun, kajti vedel sem . . .

Ko pa sem stopal doli po vasi, sem se ozrl še enkrat nazaj in zagledal pri oknu tebe in vse objokane so bile menda tvoje oči.

V zvoniku je bila ura polnoč.

Tudi takrat si slišal biti polnočno uro, veš, takrat v tisti septembrovi noči, ko si ležal pod kozolcem, ko si kljuboval njej, ker te je pokarala.

Dà, dà, že vem. Mislil sem, da sem bil sam, toda ko je posvetil mesec, sem se ozrl naokrog in ne daleč od mene, na kupu sena je sedela — ona. Še sedaj jo vidim, kako ima glavo podprto, kako globoko vzdihla,

»Pojdi domov, prehladil se boš, ker nisi navajen zunaj spati!« — In potegnila me je nalahko za obleko.

Jaz sem molčal.

»Greš?«

»Pojdite sami,« sem se razjezil. »Jutri grem po svetu.«

Ona je pa zopet sedla na kup sena in si zopet podprla glavo z rokami . . .

Gledal sem jo . . . In čudno: česar bi ne opravila jeza, je opravila njena ljubezen. Pri srcu me je začelo nekaj boleti in spoznal sem, da sem storil greh, grd greh. Zasmilila se mi je mati in najrajši bi bil pokleknil pred njo ter jo prosil odpuščenja. A ta moja mladostna strast! . . .

V tem sem zaspal in ko sem se prebudil, je bila ura polnoč. Željno sem se ozrl tja, kjer je poprej ona sedela. A tedaj je ni bilo več tam. Solze so mi prišle v oči.

Kmalu je prišla po stezi neka oseba. Stopala je počasi in se tesno zavijala v ruto, kajti noč je bila precej mrzla. Bila je — mati.

»Greš sedaj?!«

»Grem!« sem odgovoril navidezno hladno. Če pa bi bil povedal to, kar mi je bilo v srcu, bi bil to vrisk, izliv vse moje vzradoščene duše.

Mirno in tiho je bilo po vasi. Le tu pa tam je zapel kak petelin svojo jutranjo pesem. In nebo je bilo nasuto z zvezdami. Molče sva stopala z materjo . . .

Ko pa sva prišla pred hišo, se nisem mogel več zmagovati. Stopil sem tesno k nji in ji zašepetal: »Mati, ali mi odpustite?«

Zunaj je zalajal pes. Dol s stene pa je zrla name mati in v mesečini se mi je zdelo, da se mi je nasmehnila, da mi je pokimala. Po licu mi je zdrsnila solza. —

Letos mi je mati umrla. Ko zdaj odhajam od doma, ni nikogar več, da bi gledal s solzami v očeh za menoj. In če zopet kam zablodim, kot zablodijo včasih mladi ljudje, ni nikogar več, ki bi prišel k meni in mi dahnil v dušo luči in v srce hrepenjenja po svetih vzorih, po višjih ciljih.

R. Pečjak.

Deklamovanke.

1. Otroški raj.

Vrtiček znan mi je na sveti,
vanj pridem rad čez noč, čez dan;
nihče ne more ga razdreti,
ker angel straži pota vanj.

Tu vedno je očem odprta
modrina jasnega neba,
kot demanti po travi vrta
se tamkaj rosa lesketa.

Studenčki čisti brez zapreke
po vrtu tem glasno tekó,
najlepše nosijo obleke
cvetice, ki le-tám cvetó.

Metulji tam na zlatih krilih
veselje le raznašajo;
in slavčki se v glasovih milih
iz grmov vseh oglašajo.

Tam hitro žalost umiri se,
saj v srcu vedna je pomlad,
med vej zelenjem pa blesti se
ob enem tukaj cvet in sad.

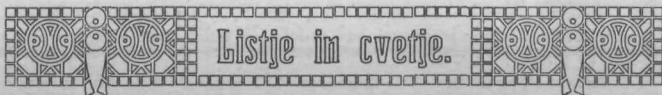
Nikdar ni v vrtu tem brezupa,
prepira, jeze, zlobe ne;
šume čebele tam brez strupa,
brez trnja rože tam so vse.

Tam vse svetlejšo solnce vzhaja
in lepše zvezde ima noč;
tam radost vsako žal oslaja,
skrbi so daleč, daleč proč.

Po zemlji vrta ne iščimo,
saj vsakdo v sebi ga ima:
le kot otroci vsi bodimo
in vrt imeli bomo ta.

Hoffmann von Fallersleben. — Fr. Ločniškar.

Modrost v pregovorih domačih in tujih.

Glava.

Bolje je pustiti nekaj glave nego celo kožo. — Glavo lahko pušiš, da le kožo obdržiš. (*Bolje je žrtvovati nekaj malega nego izgubiti vse.*)

Konja ne hvali radi glave nego radi brzoje. (*Zunanost lahko človeka goljufa. Ozirati se je treba na notranjo vrednost.*)

Pod vsakršno glavo se lahko skriva dober konj. (*Zunanost ne odločuje.*)

Ena rdeča glava se ne napravi lisice.

Kjer osel leži, glavo pušiš. (*Neumnost ni nikjer brez slabih nasledkov.*)

Glavo za glavo se izpulji oslu rep. (*Vztrajnost tudi pomalem veliko doseže.*)

Kratka glava se kmalu skrtači. (*To naj daje pogum onim, ki se boje celo malih težkoč.*)

Reki: Proti glavi gladiti. (*Nasprotja pregovarati.*)

V jajcu išče glave. (*Siten kritikar išče napak, kjer jih ni.*)

Žabje glave hoče. (*Kaj nemogočega bi rad.*)

Pod žabje glave poslati. (*V april.*)

Glave cepiti.

Vse do glave povedati. (*Nadrobno in natanko.*)

Zastavica.

(Priobčil Fr. Kramar.)

Č . . je pticam všečna hrana,
b . . čez potok je speljana,
v . . cerkvenik rabi in krvnik,
post . . pa čišla v petek krščenik.

Šaljivo vprašanje.

(Izmislil Internus.)

Katera črka v abecedi je najbolj pohlepna in si želi vedno več?

(Rešitev in imena rešilcev priobčimo v tretji številki.)

Vabilo na naročbo.

Cena „Vrtcu“ in „Angelčku“ je skupno 5 K 20 h; „Angelček“ posebej stane na leto 1 K 20 h. (Na 10 izvodov pod skupnim zavitkom se daje eden po vrhu.) Naročnina in vsi spisi, namenjeni „Vrtcu“ in „Angelčku“, naj se pošiljajo z naslovom: Anton Kržič, c. kr. profesor in Ljubljani ali Uredništvu „Vrtčevo“ (Pred škofijo št. 6).

V Katoliški Bukvarni se dobivajo tudi še poprejšnji letniki, in sicer: 1. „Vrtcu“, 1906—1913, vezan po 4 K. — 2. „Angelček“ (razen I., II., IV., VIII. in IX.) vsi tečaji po 1 K vezani. — 3. P. Angelik Hribar. „Mladinski glasi“ I. zvezek po 26 h, II. in III. zvezek po 40 h. — 4. „Nedolžnim srcem“ po 1 K 20 h kart. in 1 K 35 h lično v platnu. — 5. „Iz raznih stanov“, po 25 h. — 6. „Obnovljeni vrtcu“ I. zvezek vezan 3 K. — 7. „Osmero blagrov“ ali nauk o srečnem življenju broš. 1 K 60 h, vez. 2 K.

Lanski letnik „Angelčka“ (1913) se oddaje po izredno nizki ceni — vezan izvod po 60 vin. — ako se naroči 10 izvodov skupno.

Radi tiskarskih razmer se je „Vrtcu“ zakasnil. Prosimo p. n. naročnike, naj potrpe nekoliko; v kratkem se bo prihitelo, kar je zamujenega. Prosimo pa tudi, naj se prejkoprej poravna naročnina, kjer je zaostala. Mladinoljubi, agitirajte za naša mladinska lista „Vrtcu“ in „Angelček“.

„Vrtcu“ izhaja 1. dne vsakega meseca in stane s prilogo vred za vse leto 520 K, za pol leta 260 K. — Uredništvo in upravništvo Pred škofijo št. 6 v Ljubljani.

Izdaja društvo „Pripravniški dom“. — Urejuje Ant. Kržič. — Tiska Katoliška Tiskarna v Ljubljani.